

другото лъвче и го занесълъ у дома си. Захваналъ той да го храни. Лъвчето не ядѣло друго освѣнъ сурово месо. Колкото растѣло, толкова повече храна изядало. Господарьтъ на лъвчето направилъ желѣзна клѣтка и вѣтрѣ държалъ лъвчето, което заприличало вече на голѣмъ лъвъ. Израсла му дълга грива на шията. Очитѣ му станали страшни и ревътъ му — ужасенъ. Твърди кокали, които ножътъ едвамъ насичалъ, лъвътъ срупвалъ, като кора хлѣбъ.

Често дохождали хора да гледатъ опитомения лъвъ. Той спокойно изглеждалъ всичкитѣ хора съ своитѣ огнени очи, послѣ се опитвалъ да излѣзе отъ клѣтката си. Ако можеше да излѣзе вѣнъ, какво ли би направилъ? Той би раскъсалъ хората, като парче месо. Лъвътъ не може съвършено да се опитоми. Въ него остава нѣщо диво и звѣрско. Той не се бои отъ нищо. Въ борба той се надѣва на силата и жѣбитѣ си.

За неговата безстрашливостъ и голѣма сила хората го наричатъ царъ на животнитѣ.

